

Sentència de La Manada: humiliant, vexatòria i revictimitzadora

El passat 26 d'abril coneixíem amb estupor i indignació la sentència de l'Audiència de Navarra del cas conegut com La Manada, que, com es va demostrar amb la gran resposta social que va provocar, és un exemple més de com les lleis interpretades des dels estereotips sexistes i des del masclisme pur i dur poden suposar, per a les dones que pateixen violència sexual, humiliació, vexació i revictimització.

Una decisió judicial que ha estat contestada de manera generalitzada. Una reacció d'estupor que també ha vingut d'un ampli ventall d'organismes i institucions europees o de Nacions Unides, que han expressat amb preocupació que protocols internacionals no hagin servit a ses senyories per entendre que els fets han estat provats i demostren que, si no és consentida, una relació sexual és violació, que en una situació extrema no es pot interpretar el bloqueig i la paràlització com un consentiment, sinó com una estratègia de supervivència davant del perill.

Buits en el sistema judicial

Al llarg de tot el judici vam anar coneixent els grans buits i fuites que té un sistema judicial que no jutja amb coneixements i perspectiva de gènere, i que culpa les

dones de patir la violència sexual, perquè no mostren ni demostren explícitament el seu no, perquè encara es troba massa present la cultura de la violació i no s'educa les criatures en igualtat, i perquè encara els estereotips de les relacions afectivosexuals es basen en el poder per la força o en el fet que encara que les dones diguin no, volen dir sí.

Fa temps que identifiquem i denunciem les formes que adopta el patriarcat per mantenir-se i reproduir-se. Una d'aquestes formes, fruit de l'abús de poder basat en la força i la violència vers les dones, és la violència sexual, potser una de les violències masclistes més humiliant i vexatòria.

El que esperem del sistema judicial és que sigui just i que garanteixi el bon

tracte i l'oportunitat de poder reparar les víctimes de delictes. Que ofereixi confiança a les dones que pateixen violència i s'atreveixen a denunciar-la, i, sobretot, que no doni pas a la impunitat dels autors d'aquests delictes tan greus.

És urgent jutjar amb perspectiva de gènere i erradicar el masclisme, però ho és més fer-ho en totes aquelles institucions que, en un estat de dret, han de garantir la seguretat, la llibertat i els drets de les dones. Unes institucions que han d'obligar els seus professionals a formar-se en gènere, que han de revisar les lleis i, si cal, concretar més i millor un seguit de delictes que pateixen les dones pel fet de ser-ho. I, sobretot, cal que un estat de dret garanteixi la prevenció amb l'educació no sexista de manera estructural i sistèmica.

■ **Alba Garcia**

17 de Maig, Dia Internacional contra l'LGTBIfòbia

L'Organització Mundial de la Salut, el 17 de maig de l'any 1990, va decidir deixar de considerar malalties les persones que tenien orientacions sexuals no normatives. Des d'aleshores, el moviment LGBTI no ha deixat de lluitar, ho feia ja en els anys més durs de la dictadura quan la llei de "vagos y maleantes" posava a la presó els gais, quan les lesbianes ni existien i quan els transsexuals eren els transvestits de torn amagats a les festes privades dels amics i amigues. Gràcies a totes aquestes lluites, i des de llavors, també hi ha hagut molts avenços

per a la comunitat LGBTI, però no els suficients, perquè mentre hi hagi un sol delicte d'odi —i aquest any passat, han augmentat aquests delictes— vol dir que ens falten moltes lluites i molts dies de reivindicacions LGBTI per conscienciar tota la societat del fet que tenir una opció sexual diferent de la pròpia no és un delicte, és justament això: una opció més!

Construccions identitàries

L'àmbit LGBTI de CCOO, aquest any hem celebrat el dia 17 de Maig amb l'exposició

"Construccions identitàries". L'exposició s'ha exposat al vestíbul de la seu del sindicat, a Via Laietana, i la inauguració va comptar amb la presència de l'autora de l'exposició, Mar C. Llop.

Amb aquesta exposició, hem volgut donar visibilitat a les persones transsexuals, i durant els deu dies que han estat exposades les fotografies s'ha pogut mostrar una part molt íntima i personal d'aquestes persones que explica com era i com és la seva vida, abans i després de fer el trànsit.

■ **M. José Gómez Álvarez**